

Chương 140: Trò Chuyện Với Ellen Về Darklands

(Số từ: 2784)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:19 PM 05/05/2023

Ellen dường như phần nào tin những gì tôi nói với cô ấy về những thứ liên quan đến tổ chức tội phạm, nhưng khi tôi bắt đầu nói về ma quỷ và việc là người tạo ra thế giới, cô ấy cảm thấy như tôi đang chế nhạo cô ấy.

Khi cô ấy trở nên khá tức giận và nghĩ rằng tôi đang nói đùa với cô ấy, Ellen quay lại đối xử với tôi như bình thường.

Không phải ngày nào Ellen cũng đi tập với Loyar. Đôi khi, cô ấy đến phòng tập và đấu với tôi.

Tất nhiên, vì tôi đã luyện tập với Cliffman rất nhiều trong những ngày đó nên mọi thứ đã thay đổi một chút.

“Này, hai người nên thử đấu kiếm đi.”

“?”

“...Với tôi?”

Ellen và Cliffman thường phớt lờ nhau trong phòng tập, nhưng vì tôi có quan hệ tốt hơn với

Cliffman nên tôi cố gắng làm trung gian để họ có thể nói chuyện với nhau.

Thái độ của Ellen rất tự tin, trong khi Cliffman có vẻ khá lo lắng.

“ ... ”

Cliffman đã cho tôi ấn tượng đó kể từ khi tôi đấu kiếm với anh ấy. Anh ấy không thực sự nói nhiều với bất cứ ai, và anh ấy hơi khó xử, ngay cả khi đối mặt với tôi.

Tuy nhiên, đối thủ của anh ta sẽ là Ellen.

Cô ấy là Ellen Artorius, người xứng đáng hơn với danh hiệu cô gái xinh đẹp nhất trong vùng.

Tất nhiên, một người không tốt với mọi người sẽ không tốt hơn với một người khác giới. Cliffman thậm chí không thể nhìn thẳng vào mắt Ellen khi họ đối mặt với nhau.

Một người thậm chí còn hành động một cách vụng về như vậy có thể chiến đấu với Ellen không?

Chẳng phải cuối cùng anh ấy sẽ cảm thấy buồn nôn đến mức có thể nôn ra sao?

'Có lẽ tôi không nên đề xuất điều này ...'

Họ thậm chí còn chưa bắt đầu, nhưng Cliffman có vẻ lo lắng đến mức tôi có thể thấy mắt anh ấy đang rưng rưng.

"Tôi đang đến."

*Nhảy!

Ellen nhảy về phía trước.

*Rầm!

“Uuurk!”

Cliffman đã bị đánh trước khi anh ta kịp phản ứng với thanh kiếm luyện tập giáng xuống đầu anh ta.

*Plop

“ ... ”

...

“ ... ”

...

Ellen nhìn chăm chăm vào Cliffman với khuôn mặt vô cảm như thường lệ.

Không, thực ra cô ấy không vô cảm.

Cô ấy trông rất bối rối.

Ah, điều đó làm tôi nhớ đến lần đầu tiên tôi đấu với Ellen.

Tuy nhiên, tôi đã không thua vì tôi đã lo lắng vào thời điểm đó; Tôi vừa mới thua vì tôi hoàn toàn thiếu kinh nghiệm. Ellen ngây người nhìn xuống Cliffman, người mà cô ấy đã áp đảo chỉ trong một đòn.

"Tớ nên làm gì?"

Ellen nhìn về phía tôi và lẩm bẩm. Rõ ràng như ban ngày rằng cô ấy thực sự bối rối.

“Hãy đến gặp linh mục đang làm nhiệm vụ...”

"...Vâng."

Ellen và tôi phải hỗ trợ hết mình cho Cliffman bị ngất từ cả hai phía khi chúng tôi đưa anh ấy đến gặp linh mục.

* * *

May mắn thay, anh ta không bị thương nặng và nhanh chóng tỉnh lại sau khi vị linh mục dùng Ma pháp hồi phục cho anh ta.

“ ... ”

Mặt của Cliffman đỏ bừng; anh ấy cảm thấy xấu hổ đến mức bị đánh gục sau khi bị một thanh kiếm luyện đánh vào đầu đến nỗi anh ấy thậm chí không thể mở miệng.

“Tại sao cậu không chặn?”

Ellen cũng đã xem anh ta tập luyện nên cô biết rằng Cliffman là một chiến binh khá tài năng. Tuy nhiên, anh ta thậm chí còn không thể chặn, đỡ hoặc tránh được bước đi đầu tiên của cô ấy mà bị đánh ngay vào đầu khi anh ta đang lảng ra.

Tôi phần nào biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng Ellen dường như không hiểu tại sao anh ta lại đứng hình.

Chà, tôi không biết liệu mọi người có như vậy không, nhưng chắc chắn biết rằng có rất nhiều người sẽ lo lắng đến mức không thể thốt ra dù chỉ một lời trước mặt một cô gái như cô ấy.

Thật không may, Cliffman là một trong số họ.

“C-chuyện đó... Nó...”

Cliffman bối rối đến mức anh ấy thậm chí còn bắt đầu nói lắp vì không thể nói cho cô ấy biết lý do.

Họ là hai người ngoài ban đầu của Class A:

—Ellen và Cliffman.

Cả hai, theo cách riêng của họ, đều gặp vấn đề nghiêm trọng trong việc duy trì các mối quan hệ giữa các cá nhân.

“Cậu đã đánh rất tốt trước Reinhardt.”

“C-chuyện đó... Chuyện đó...”

“...Cậu chỉ có thể nói vậy thôi sao?”

“Đó là...! K-không phải thế...”

Không có gì điên rồ bằng việc xem hai người đó với kỹ năng giao tiếp kém cỏi của họ cố gắng giao tiếp với nhau.

* * *

Do Cliffman bị ngất nên buổi tập buổi tối của chúng tôi kết thúc khá sớm. Anh ta không bị thương nặng, vì vậy anh ta rời văn phòng của linh mục và quay trở lại ký túc xá.

"Tôi sẽ ăn cái gì đó. Cậu có muốn đi cùng tôi không?"

Khi tôi hỏi điều này, Cliffman lại đỏ mặt và lắc đầu.

“K-không! Tôi-không sao đâu! Tôi no rồi! Vâng!”

Cliffman có lẽ đã sử dụng hết năng lượng xã hội của mình trong ngày, vì vậy nếu anh ấy ở gần

Ellen lâu hơn một chút, anh ấy có thể thực sự bắt đầu khóc và nôn mửa trước khi gục ngã.

Cliffman có phải là người ngoài cuộc nhiều như vậy không? Có vẻ như nó đặc biệt tồi tệ khi anh ấy phải đối mặt với các cô gái.

“T-tôi đi đây!”

Cliffman chạy hết tốc lực và biến mất trong phòng của mình.

“Cậu ta là một kẻ lập dị.”

Việc bị Ellen đối xử như một kẻ lập dị nghiêm trọng đến mức nào? Tất nhiên, Ellen ngay lập tức đi về phía phòng ăn, hoàn toàn quên đi mọi vấn đề liên quan đến Cliffman.

“Tớ muốn ăn bít tết.”

“Đó không phải là thứ mà người ta gọi là bữa ăn nhẹ sao?”

“Món thịt hầm. Với thịt bò.”

“Cậu đang làm điều này trên mục đích ư?”

Ellen nhìn tôi và gật đầu.

“Vâng.”

Cảm giác khá tuyệt khi cô ấy đã trở lại với con người bình thường của mình.

Đó là một dấu hiệu tốt.

“Vậy còn cậu thì sao, hả?”

“Tớ không biết làm thế nào.”

Ellen dường như đã nhận ra rằng đối xử với tôi như bình thường là điều tốt nhất. Có thể là do cô ấy nhận ra tôi không dễ bị tổn thương hay gì đó.

“Vì tớ không biết làm nên cậu hãy làm một lần. Lần sau tớ sẽ nấu.”

Tuy nhiên, tại sao cô ấy có vẻ trơ trẽn hơn bình thường?

* * *

Cuối cùng, tôi đã làm một ít thịt bò hầm vào lúc nửa đêm.

*Nhăm, nhăm, nhăm

“Chắc tớ hiểu sai thói quen của cậu rồi.”

Vì hầu như ngày nào chúng tôi cũng ăn như vậy nên cuối cùng tôi phát ngán với những món mà tôi có thể dễ dàng làm được. Nếu một người ăn trứng chiên hoặc xúc xích mỗi ngày, thì cuối cùng người đó sẽ phát ốm vì những thứ đó.

Vì vậy, đôi khi, tôi làm những món ăn phức tạp hơn, nhưng cô gái đó nhớ tất cả những bữa ăn tôi làm.

Tất nhiên, cô ấy đã ngừng yêu cầu tôi nấu ăn một chút vì cô ấy cảm thấy rất dễ ý đến tôi, nhưng cô ấy ngay lập tức biến thành một bầy châu chấu đói khi trở lại với con người bình thường của mình.

Cô ấy cũng đã từng nhìn thấy tôi làm món đó, nên biết cách chế biến ở mức độ nhất định, nhưng món người khác làm bao giờ cũng ngon hơn.

Đúng vậy, ngay cả mì cũng ngon hơn nếu có người khác nấu, vì vậy nó cũng đúng với các loại thực phẩm khác, phải không?

"Cậu đã học được điều này ở đâu?" Ellen tò mò hỏi.

Nếu là ngày hôm trước, cô ấy đã không hỏi, nhưng cô ấy quyết định không để ý đến tôi nữa và chỉ nói những gì nghĩ đến trong đầu.

Tất nhiên, tôi đã học nấu ăn bằng cách xem các video trên Youtube. Bạn chỉ cần tìm kiếm những gì bạn muốn làm và bạn sẽ nhận được hàng triệu kết quả.

"Ý cậu là gì với 'học hỏi'? Tớ đọc vài cuốn sách dạy nấu ăn, thế thôi."

Tất nhiên, tôi không chỉ nhớ tất cả những công thức nấu ăn này; Tôi đã thực sự mua một cuốn sách dạy nấu ăn và đọc kỹ nó. Tôi mua nó để kiểm tra xem mình có nhớ đúng công thức nấu ăn hay không, hơn là học cách làm chúng. Tuy nhiên, có nhiều món ăn trong đó ban đầu tôi không biết làm; một trong số đó là thịt bò hầm. Tôi đã học được nó từ cuốn sách.

Ellen hơi ngạc nhiên khi biết tôi đã mua một cuốn sách dạy nấu ăn.

"Cái gì? Cậu có ấn tượng không? Tuy nhiên, tớ đã không mua nó vì cậu."

Ah...

Chết tiệt...

Đó giống như cụm từ tiêu chuẩn của một Tsundere.

Tôi thực sự muốn quay ngược thời gian một phút. Tôi đã mua cuốn sách để có thể nấu những bữa ăn đó, nhưng tôi không thực sự nấu ăn khi ở một mình!

Theo một cách nào đó, tôi đã mua nó vì cô ấy. Rốt cuộc, không có ai khác sẽ làm những bữa ăn đó cho cậu đâu, cô gái!

"Tớ không nói gì cả."

"...Làm ơn đánh tớ một cái được không?"

"Cậu không biết nấu ăn đâu."

Cô ấy từ chối đánh tôi.

Ellen thực sự háo hức muốn ăn món hầm đó.

Tôi có vài điều muốn hỏi cô ấy khi cô ấy đã trở lại bình thường.

"Chà. Tại sao cậu lại muốn đến Darklands?"

Tiền không thể là mục tiêu của cô ấy. Nếu mục tiêu của cô ấy là tiền, thì cô ấy nên bán những

Cuộn giấy [Dịch chuyển tức thời] mà lẽ ra cô ấy phải lấy từ Temple.

"Kinh nghiệm thực tế."

"...Thực tế?"

"Vâng. Lần trước tớ cảm thấy như mình không có bất kỳ kinh nghiệm thực tế nào khi chiến đấu."

Ellen không phải là người tự phụ nhất. Tuy nhiên, khi cô ấy thua Loyar, đó dường như là một cú sốc lớn đối với cô ấy.

Đó là một lời nhắc nhở nghiêm trọng rằng cô ấy không có bất kỳ kinh nghiệm thực tế nào. Tất nhiên, cô ấy không sợ hãi hay lo lắng khi đấu kiếm, nhưng người ta chỉ có thể tìm thấy mối nguy hiểm chết người thực sự trong các trận chiến thực sự.

Ellen bị sốc trước thất bại của mình, nhưng có vẻ như nó lại trở thành động lực lớn đối với cô. Không có nhiều thời gian trôi qua kể từ đó, nhưng có vẻ như cô ấy đã tiến bộ rất nhiều.

Ngay từ đầu, cô ấy đã mạnh mẽ một cách đáng sợ, nhưng tốc độ tiến bộ của cô ấy thậm chí còn đáng sợ hơn.

"Không phải là hơi nhiều khi đến đó vì cậu muốn có một số kinh nghiệm thực tế sao? Và tại sao cậu lại chấp nhận rủi ro đó để trở nên mạnh mẽ hơn? Chiến Tranh Nhân Ma đã kết thúc."

Tôi đã luyện tập rất nghiêm ngặt vì tôi biết rằng Sự cố Cổng sẽ xảy ra sau này. Tuy nhiên, việc Ellen trở nên mạnh mẽ hơn cũng là một điều tốt nếu tôi nghĩ về những gì sẽ xảy ra trong tương lai.

Tuy nhiên, Ellen không có lý do gì để vội vàng trở nên mạnh mẽ hơn. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô ấy chết vô ích khi chiến đấu với ai đó ở Darklands để có được kinh nghiệm thực tế?

“Có nhiều lý do để trở nên mạnh mẽ; lý do đó không nhất thiết phải là thứ gì đó giống như Chiến Tranh Nhân Ma.”

Ellen chỉ nói vậy, nhưng tôi có thể đoán được ý nghĩa đằng sau những lời đó.

Cô không muốn cảm thấy bất lực và thiếu sức mạnh khi nó quan trọng. Cuối cùng, cô ấy trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng không có nơi nào mà cô ấy có thể sử dụng sức mạnh đó một cách tự do.

“Và tớ nghe nói rằng có rất nhiều hầm ngục và kho báu ẩn giấu ở Darklands ngoài Lâu đài của Ma vương.”

Tôi không biết các mạo hiểm giả kiếm sống bằng cách nào, nhưng Darklands vẫn chưa hoàn toàn yên bình; mọi người có lẽ đã đến đó để khám phá và tìm kiếm kho báu.

Ellen dường như đang tìm kiếm thứ gì đó giống như một vật phẩm ma thuật mạnh mẽ có thể ẩn

náu ở đó. Tôi không biết gì về nơi đó vì tôi chưa bao giờ thiết lập nó đúng cách. Có những đoạn Ludwig đi khám phá một số ngục tối, nhưng chúng ở Nhân giới, không phải ở Darklands.

Dù sao thì, mô tả công việc của một mạo hiểm giả không phải là một phần của câu chuyện chính. Tôi thậm chí còn không biết những mạo hiểm giả làm gì để kiếm sống.

Hiện tại, mục tiêu chính của họ dường như là kho báu của Darklands. Ellen dường như cũng bị nó mê hoặc.

“...Lament vẫn chưa đủ à?”

Ngay cả khi cô ấy đến đó và cướp đi mọi thứ cô ấy có thể tìm thấy ở đó, sẽ không có gì tốt bằng Thánh kiếm Lament của cô ấy. Thanh kiếm đó là một vật phẩm gian lận điên rồ với kỹ năng bị động bổ sung là sắc bén bất thường—nó là thứ mà người ta có thể gọi là một trò lố trong tiểu thuyết Fantasy.

Loyar, người có thể chặn Lament bằng tay không, cực kỳ mạnh mẽ; không phải là thanh kiếm yếu.

“Không có gì sai khi nhận được nhiều hơn. Phải không?”

Sự khao khát sức mạnh của Ellen dường như cũng lan sang cả vũ khí của cô. Ellen muốn tìm

kho báu của Darklands, mặc dù cô không biết chúng là gì.

Tất nhiên, việc tìm kiếm kho báu chỉ là thứ yếu; cô ấy muốn trở nên mạnh mẽ hơn và có được một số kinh nghiệm thực tế ở Darklands. Nếu mọi thứ trở nên nguy hiểm, cô ấy đã lên kế hoạch chạy trốn bằng cách sử dụng [Dịch chuyển tức thời].

"Dù sao tớ cũng không đi."

Tôi bảo Ellen đừng đi, nên dù lý do của cô ấy là gì, có vẻ như cô ấy đã đổi ý và quyết định không đi nữa.

Tôi không biết liệu tôi có thể gọi cô ấy là ngoan ngoãn hay không.

Có rất nhiều vật phẩm ma thuật mạnh mẽ trong thế giới này mà tôi chưa bao giờ thực sự thiết lập. Một ví dụ về điều đó là chiếc nhẫn của Sarkegar và [Ngọn lửa của Tuesday] mà tôi đang đeo.

"Này."

"Vâng?"

Đi đến Darklands có thể không tệ như tôi nghĩ.

"Tớ sẽ đi cùng cậu."

"...?"

Sẽ rất nguy hiểm nếu cô ấy đến đó một mình, nhưng tôi chắc chắn rằng mọi thứ sẽ bớt nguy hiểm hơn nhiều nếu tôi đi cùng cô ấy.

Cuối cùng tôi đã quyết định những gì tôi muốn làm cho kỳ nghỉ của tôi.

"KHÔNG."

Khi tôi đang vạch ra kế hoạch trong đầu, Ellen kiên quyết lắc đầu.

"Cậu không thể chiến đấu."

Ah.

Phải.

Chúng tôi đã thực sự khác nhau? Cô ấy không biết rằng tôi có thể giúp cô ấy nhiều việc sao?

Ý tôi là, cô ấy nói đúng, nên tôi không thể vịn lại...

Nhưng chẳng phải như vậy là quá nhiều sao!?

"...Tớ đau đấy."

"...Xin lỗi, nhưng đó là sự thật."

Mẹ kiếp...

Tôi cảm thấy một sự thôi thúc mạnh mẽ để làm thế.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading